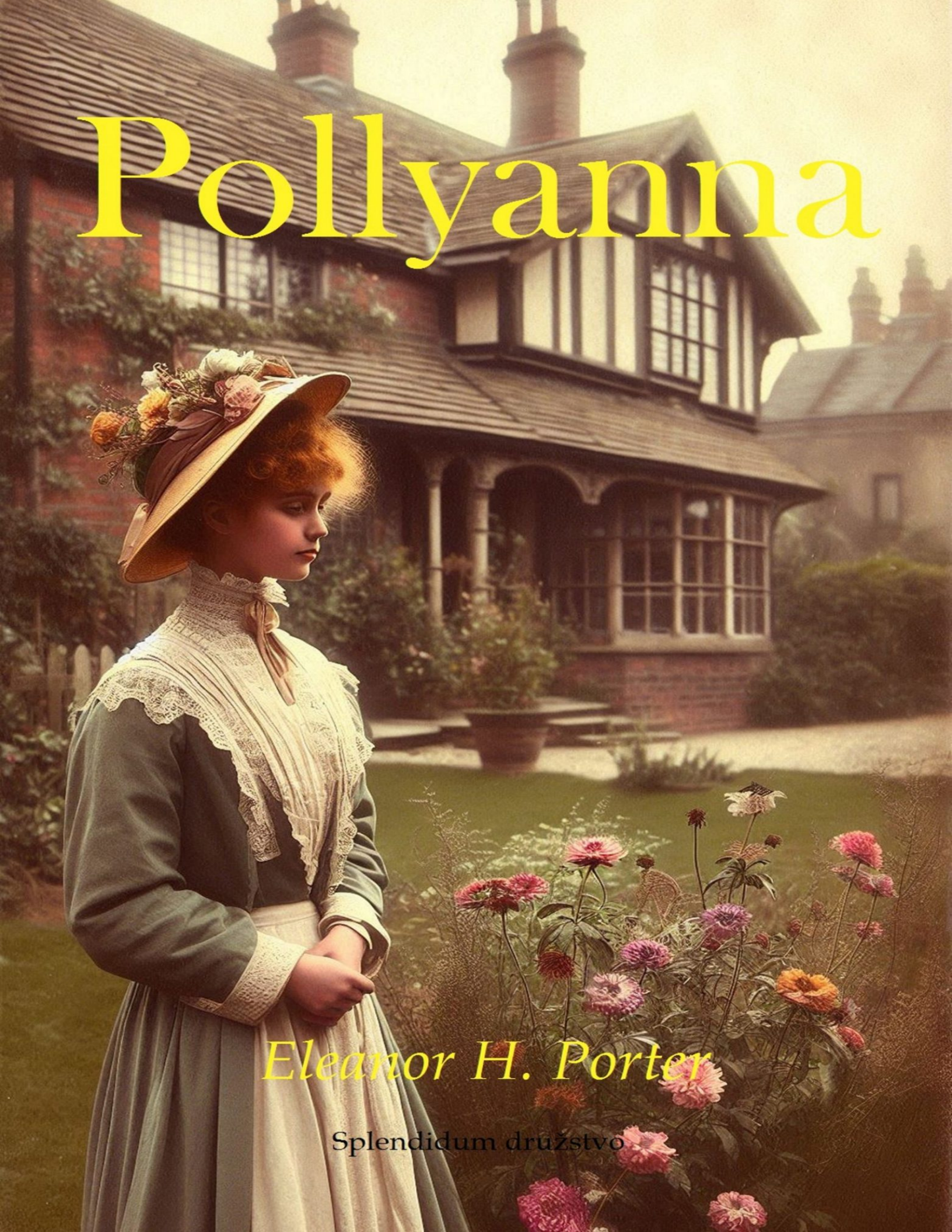

Pollyanna
Eleanor H. Porter
Splendidum družstvo

POLLYANNA

ELEANOR H. PORTER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

POLLYANNA

Copyright © Eleanor H. Porter, 1913

Translation © Tereza Novotná, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-348-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-349-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-350-2 (PDF)

Podle amerického originálu *Pollyanna od Eleanor H. Porter*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

1. SLEČNA POLLY
2. STARÝ TOM A NANCY
3. PŘÍJEZD POLLYANNY
4. MALÝ POKOJ V PODKROVÍ
5. HRA
6. "KAŽDÝ MÁ SVOU POVINNOST, POLLYANNO!"
7. NOC NA STŘEŠE
8. POLLYANNA NA NÁVŠTĚVĚ
9. ROZHOVOR S CIZINCEM
10. PŘEKVAPENÍ PRO PANÍ SNOWOVOU
11. SEZNAMTE SE S JIMMYM
12. POLLYANNA HLEDÁ JIMMYMU BEANOVI DOMOV
13. UDÁLOST V PENDLETON WOODS
14. ŠOK SLEČNY POLLY
15. DOKTOR CHILTON
16. ČESÁNÍ SLEČNY POLLY
17. JAKO V ROMÁNU…
18. JAK POLLYANNA ROZPLAKALA PANA PENDLETONA
19. NEČEKANÁ NABÍDKA
20. JOHN PENDLETON SE NEVZDÁVÁ
21. ODPOVĚĎ POLLYANNY
22. SEZNÁMENÍ S REVERENDEM FORDEM
23. NEHODA
24. JOHN PENDLETON NA NÁVŠTĚVĚ
25. HRA
26. OTEVŘENÉ DVEŘE
27. NÁVŠTĚVY
28. HRA A HRÁČI

29. JIMMY BEAN POSLOUCHÁ CIZÍ ROZHOVOR
30. JIMMY BEAN BERE VĚCI DO SVÝCH RUKOU
31. NEJLEPŠÍ, CO POLLYANNA UDĚLALA
32. DOPIS OD POLLYANNY

1. SLEČNA POLLY

Tohoto červnového rána vešla slečna Polly Harringtonová do kuchyně o něco rychleji než obvykle. Pro vyrovnanou a nevzrušenou slečnu Polly to bylo tak zvláštní, že Nancy, která umývala nádobí, údivem otevřela ústa. Pravda, v kuchyni slečny Polly slouží teprve dva měsíce, ale už teď ví, že její paní nerada mění své zvyky. Slečna Polly dnes opravdu spěchala.

„Nancy!“

„Ano, madam?“ odpověděla Nancy vesele a pokračovala v mytí nádobí.

„Nancy,“ hlas slečny Polly byl tentokrát mnohem přísnější, „chtěla bych, abys přestala s tím, co děláš a pozorně poslouchala, když s tebou mluvím.“

Nancy se zastyděla a zčervenala. Rychle položila džbán na stůl, ale ručník, kterým ho sušila, se zachytil o rukojeť a džbán málem spadl na podlahu. Nancy se ještě více zastyděla.

„Máte úplnou pravdu, madam, samozřejmě, ma-madam,“ koktala a zachytila džbán ve vzduchu. „Pokračovala jsem v práci, abych nádobí domyla rychleji. Sama jste mi řekla, abych ho rychle umyla.“

Paní domu se zamračila.

„Dost, Nancy. Nežádala jsem tě o vysvětlení. Jen chci, abys mě pozorně poslouchala.“

„Ano, madam,“ řekla Nancy a sotva potlačila povzdech.

“Tuto ženu nikdy nepotěším!” pomyslela si smutně. Nancy nikdy nečekala, že se stane služkou. Její matka však nečekaně ovdověla, žalem těžce onemocněla a někdo musel živit rodinu, která zahrnovala další tři děti mladší než Nancy. Proto byla Nancy velmi šťastná, když získala místo v kuchyni ve velkém Domě na kopci.

Nancy a její rodina žila v Corneru, šest mil od Hill House, a o slečně Polly Harringtonové věděla jen to, že byla jedinou majitelkou harringtonského panství a jednou z nejbohatších obyvatel města. Za dva měsíce Nancy slečnu Harringtonovou docela dobře poznala. Paní domu se ukázala jako pedantský člověk s přísnou tváří a přísným pohledem. Při jakémkoliv vyrušení se zamračila, jako by zvuk padajícího nože na podlahu nebo bouchnutí dveří skutečně mohly způsobit tragédii. Ale i když nenastaly absolutně žádné problémy s noži, dveřmi a podobně, slečna Polly nebyla o nic veselejší ani přátelštější.

„Až dokončíš všechny své obvyklé ranní práce,“ pokračovala slečna Polly, „vykliď malý pokoj v podkroví. Vyndej odtud všechny truhly a bedny, pořádně zameť, umyj podlahu a ustel postel.“

„Dobře, madam. Ale kam mám dát všechno, co vytáhnu?“

„Přesuneš to do jiné části podkroví,“ slečna Polly se na chvíli zamyslela, a pak řekla: „Myslím, Nancy, že je lepší všechno říct hned. Má neteř, slečna Pollyanna Whittierová, přichází sem. Je jí jedenáct let, Nancy. Bude spát v této místnosti.“

„Ach, slečno Harringtonová! Přichází sem dívka! To je skvělé!“ vyhrkla Nancy potěšeně.

„Skvělé?“ řekla slečna Polly suše. „To bych neřekla. Samozřejmě pro ni udělám vše, co je v mých silách. Doufám, že mám dostatek smyslu pro povinnost a laskavost.“

Nancy se znovu začervenala.

„Samozřejmě, madam. Chtěla jsem jen říct, že mít dítě v domě vám pravděpodobně přinese radost.“

„Děkuji ti za milá slova, má drahá,“ řekla slečna Polly velmi chladným hlasem, „ale nemyslím si, že by v mém životě něco takového mi mohlo způsobit velkou radost.“

„Chtěla jste přece, aby se sem nastěhovala,“ trvala na svém Nancy. Už cítila, že kdyby se sama moc nesnažila, malá cizinka by zde sotva našla vřelé přijetí.

Slečna Polly zvedla bradu a povýšeně se podívala na služebnou.

„Co ty o tom víš, Nancy. Nechápu proč já, musím mít navíc starosti kvůli tomu, že moje sestra byla tak hloupá, že se vdala a porodila dítě ve světě, o kterém si myslím, že už má příliš mnoho lidí… Proč, ptám se tě, by mě to mělo přimět mít radost z toho, že musím někoho vychovávat? Ne, drahá, nejde o to, co chci a co nechci. Je to tak, že na rozdíl od mnoha jiných mám velmi vyvinutý smysl pro povinnost. Chci ti znovu připomenout, Nancy: důkladně ukliď pokoj a nezapomeň pořádně zamést rohy,“ dokončila slečna Polly, prudce se otočila a odešla z kuchyně.

„Ano, madam,“ zašeptala za ní Nancy, povzdechla si a znovu se pustila do nádobí.

Slečna Polly se vrátila do svého pokoje a zvedla dopis, který do jejího života vnesl nečekaný zmatek. Pocházel z malého města na Dálném západě. Slečna Polly se znovu podívala na obálku, jako by stále doufala, že dopis není adresován jí. Ale na obálce stálo: *“Slečna*

Polly Harringtonová, Beldingsville, Vermont." Slečna Polly vytáhla složený kus papíru. Znala text téměř nazpaměť:

Vážená paní!

S lítostí oznamuji, že reverend John Whittier zemřel před dvěma týdny. Jak asi víte, zesnulý byl misionářským pastorem v malém kostele a pobíral extrémně skromný plat. Proto se jmění, které po sobě zanechal, omezilo pouze na několik knih, a proto budoucí osud jeho dítěte, jedenáctileté dívky, je tak zcela nejasný.

Pan John Whittier mi řekl, že jeho předčasně zesnulá manželka byla Vaše sestra. Ale také mi dal jasně najevo, že Vaše rodiny neudržují přátelské vztahy. Přesto před svou smrtí vyjádřil naději, že na památku své zesnulé sestry si necháte dívku ve své péči a řádně ji vychováte.

Proto jsem se rozhodl Vás s touto záležitosti obtěžovat.

V době, kdy obdržíte tento dopis, bude dívka připravena vyrazit na cestu a vše závisí na Vašem rozhodnutí. Pokud to dopadne pozitivně, budeme Vám všichni moc vděční. Jedinou žádostí je, abyste v tomto případě neodkládali svou odpověď. Faktem je, že do Vašeho okolí právě míří manželský pár a dívku bych jim mohl svěřit. Pojede s nimi do Bostonu a odtud ji posadí do vlaku Beldingsville. Termín jejího příjezdu a číslo vlaku Vám samozřejmě sdělím dodatečně.

Velmi doufám, milá paní, v rychlou kladnou odpověď.

S pozdravem, Jeremiah O. White.

Slečna Polly vložila dopis zpět do obálky se zamračeným výrazem. Už včera poslala odpověď a ujistila pana Jeremiaha O. Whitea, že si dívku samozřejmě vezme. "Pokud má člověk tak vyvinutý smysl pro povinnost jako já," pomyslela si s uspokojením, "nemůže prostě jednat jinak."

Slečna Polly vzpomínala, jak její dvacetiletá sestra Jenny navzdory protestům rodičů trvala na svém a provdala se za mladého pastora. Odmítla bohatého muže, který se jí dvořil, což její rodina těžce nesla. Ale Jenny o něm nechtěla ani slyšet. Bohatý ženich byl z jejího pohledu velmi podřadný vůči faráři, který byl mladý, bezstarostný sice chudý, ale měl vášnivé srdce. Jenny bez přemýšlení zvolila mládí a lásku před svým společenským postavením. Stručně řečeno, stala se ženou misionáře a odešla s ním na jih.

Od té doby s ní její rodiče přerušili všechny vztahy. Slečně Polly bylo v té době pouhých patnáct let, ale ten příběh si dobře pamatovala. Rodiče nechtěli mít nic společného s misionářovou rodinou. Jenny se chvíli snažila uzavřít mír a své jediné přeživší dítě (ostatní děti jí zemřely) dokonce pojmenovala po sestrách Polly a Anně – Pollyanna. Ale její příbuzní se neodvážili odpovědět na dopis, ve kterém to oznámila. Od Jenny už žádné dopisy nepřicházely. O několik let později přišel z malého města na Dálném západě krátký vzkaz, ve kterém je pastor informoval o smrti své ženy.

Čas ale obyvatele Domu na kopci nešetřil. Slečna Polly při pohledu dolů na údolí pod sebou si vzpomněla na všechno, čím za těch pětadvacet let prošla. Teď už jí bylo čtyřicet a zůstala na tomto světě úplně sama. Otec, matka, sestry – všichni zemřeli. Po mnoho let byla jedinou paní tohoto obrovského domu a velkého jmění, které jí její otec odkázal. Někteří její známí otevřeně sympatizovali s její osamělostí. Jiní dokonce radili přivést do domu přítele nebo společníka. Slečna Polly, ale trvala na tom, že netouží po společnosti, naopak, velmi ráda žije v klidu a míru. A teď…

Slečna Polly stále zamračená a s pevně stisknutými rty se zvedla ze židle. Samozřejmě měla být na co hrdá. Znovu si dokázala, že má "dostatečně vyvinutý smysl pro povinnost a dostatek charakteru, aby tomuto pocitu dostála". Ale nechápala, proč její sestra musela dát dítěti tak směšné jméno!

2. STARÝ TOM A NANCY

Nancy zuřivě drhla a myla v podkrovním pokoji podlahu. Zvláštní pozornost věnovala rohům. Byl to skutečně titánský úkol. Ale úsilí, které do toho Nancy vložila, bylo spíše záležitostí hněvu než přílišné horlivosti. Ano, přesně vztek, protože navzdory své poslušnosti a úctě ke své paní nebyla Nancy vůbec pokorným tvorem.

„Kdybych tak mohla vynést na světlo zákoutí její duše!“ zašeptala rozhořčeně a vložila všechen svůj zápal do škrabky, s níž vytahovala prach z rohů a prasklin. „Samozřejmě tyhle zákoutí pořádně vyčistím,“ pokračovala a drhla podlahu ještě zuřivěji. „Jak ji mohlo napadnout strčit nešťastné dítě do takového pokoje! V létě je tu horko jako v troubě a v zimě tu bude mrznout, protože tu nejsou kamna. A to i přesto, že má dům s tolika pokoji, že v něm stejně nemá kdo bydlet! Dat dítě světu, který už má tolik lidí!“ zuřivě napodobovala svou paní.

Nancy vyždímala hadr tak silně, že si málem vykloubila prsty.

„Na světě je možná příliš mnoho lidí,“ zabručela znovu, „ale příliš mnoho není dětí, ale těch bezcitných!“

Když Nancy dokončila úklid, rozhlédla se po malé místnosti s nespokojeným pohledem.

„Aspoň jsem svou práci udělala dobře," vydechla. „Teď tady není ani zrnko prachu. Pravda," smutně se usmála, „nic jiného tu taky není. Chudinka malá! Není co dodat, smutné místo pro osamělou duši!"

Znovu se jí zmocnil vztek a když Nancy opustila místnost, vší silou zabouchla dveře.

„Oh!" hned se lekla. Ale teď se nebála výtky od paní domu za hluk v domě. „Je mi to jedno," zamumlala Nancy. „Ať slyší, jak zabouchnu dveře!"

Téhož večera Nancy využila volné chvíle a našla starého Toma, zahradníka, který mnoho let pracoval u Harringtonových. Našla ho poblíž záhonu. Starý Tom se sklonil a kouzlil nad květinami.

„Pane Tome," začala Nancy. Rychle se rozhlédla, a když se ujistila, že je nikdo nesleduje, pokračovala: „Víte, pane Tome, že za slečnou Polly přijede mladá dívka. Bude žít tady."

„Jaká dívka?" zeptal se stařec a s obtížemi se narovnal.

„Její neteř. Bude žít se slečnou Polly."

„Nedělej si srandu! Můžeš mi také namluvit, že zítra slunce zapadne na východě."

„Ano, říkám pravdu, pane Tome. Slečna Polly mi to sama řekla. Opravdu je to její neteř, je jí jedenáct let."

Starý muž ztuhl úžasem.

„Výborně!" zvolal a jeho vybledlé oči se náhle rozzářily nějakým překvapivě jemným světlem.

„To není možné," pokračoval, jako by přemýšlel nahlas. „A přesto ano. No ano, je to tak. Nikdo jiný není. Ostatní dva nebyli nikdy manželé… Nancy!" vykřikl radostně. „Ano, to je samozřejmě

malá dcera slečny Jenny. To jsem moc rád, že mi Pán Bůh dovolil, abych se toho dožil! Opravdu ji uvidím?“

„A kdo je slečna Jenny?“

„Ach, byl to anděl v lidském těle,“ zašeptal Tom něžně. „Ale pro starého pána a paní byla prostě jenom dcera. Nejstarší dcera. Když jí bylo dvacet, vdala se a odešla. Slyšel jsem, že porodila několik dětí, ale všechny kromě poslední dívky zemřely. Vypadá to, že je to ona, kdo nás přijde navštívit.“

„Je jí jedenáct let.“

„Ano, mohlo by ji být tolik,“ přikývl stařec souhlasně hlavou.

„Víte, pane Tome, chce ji ubytovat na půdě, že se nestydí,“ řekla Nancy naštvaně a podívala se na dům majitele nepříliš přátelsky.

Starý Tom se zamračil. Ale o chvíli později se jeho rty zkroutily do úsměvu.

„Nedovedu si představit, jak bude slečna Polly vycházet s dítětem,“ řekl. Nancy si opovržlivě odfrkla.

„Co se mě týče, nechápu, jak to dítě bude vycházet se slečnou Polly,“ odpověděla ostře.

Stařec se zasmál.

„Koukám, že slečnu Polly moc nemiluješ.“

„Jako by se dala vůbec milovat,“ řekla Nancy mrzutě.

Tom se na ni divně podíval, a pak se znovu naklonil nad záhon.

„Samozřejmě jsi nemohla slyšet o milostném vztahu slečny Polly,“ řekl pomalu.

„Milostný příběh a slečna Polly?“ Nancy nechápavě zírala na zahradníka. „Nikdy by mě nenapadlo, že se jí něco takového mohlo stát!“

„No vidíš,“ přikývl stařec hlavou. „A přece se to stalo. A její milenec stále žije v našem městě.“

„Kdo to je, pane Tome?“

„Nemám právo ti to říkat.“ Stařec vrhl hrdý pohled na dům Polly. Celý jeho vzhled nyní vyzařoval důstojnost starého sluhy, který sloužil rodině mnoho let a byl zcela oddán jejích zájmů.

„No, no…,“ Nancy se stále nemohla vzpamatovat ze šoku. „Slečna Polly a její milenec!“

Starý Tom se na dívku zamyšleně podíval.

„Kdybys ji znala tak dlouho jako já, vůbec by tě to nepřekvapilo,“ řekl. „Věř mi, byla moc krásná. Ano, stále by vypadala skvěle, kdyby neměla na sobě staré dámské šaty a vlasy si nečesala do drdolu.“

„Slečna Polly? Byla krasavice?“ Nancy byla stále zmatená.

„Ano, a kdyby si teď rozpustila vlasy, jako předtím, nasadila si klobouk s květinami a bílé krajkové šaty, hned by ses přesvědčila. Není vůbec stará, Nancy.“

„Že není stará?“ Nancy se zasmála. „V tom případě vám říkám, pane Tome, že tu starou ženu hraje velmi dobře.“

„Já vím, drahá. Je taková od té doby, co se rozešla se svým milencem,“ odpověděl starý muž. „Od té doby jako by se živila jen trním. Stala se tak suchou, žlučovitou…“

„To jo,“ řekla Nancy rozhořčeně. „Bez ohledu na to, co jí uděláte, je vždy nešťastná. Kdyby mi neplatila tak dobré peníze a moje rodina mě tolik nepotřebovala, nikdy bych pro ni nešla pracovat. Ale stejně to jednoho dne nevydržím a všechno jí řeknu. Pak se budu muset s tímto domem rozloučit. Řeknu vám to, pane Tome, já to jednou nevydržím. To vám povím.“

Starý Tom se smutně podíval na Nancy.

„Rozumím," odpověděl klidně. „Na tom, co říkáš, není nic překvapivého. Ale věř mi, že tohle není nejlepší cesta, jak si s ní vyřídit účty, mé dítě."

A začal znovu obdělávat svůj záhon.

„Nancy!" ozval se ostrý hlas.

„Už jdu, madam," řekla Nancy nesměle a spěchala domů.

3. PŘÍJEZD POLLYANNY

Po nějaké době přišel telegram. Oznámil, že Pollyanna dorazí do Beldingsvillu následující den, dvacátého pátého června, ve čtyři hodiny odpoledne. Po přečtení telegramu odešla slečna Polly do podkrovního pokoje se zasmušilým pohledem. Podívala se na to kriticky. V pokoji byla malá, úhledně ustlaná postel, dvě tvrdé židle, komoda bez zrcadla a malý stolek. Na oknech nebyly žádné závěsy a stěny nezdobil jediný obraz. Celý den slunce nemilosrdně dopadalo na střechu a malá místnost se rozžhavila jako pec. Horko zhoršovaly chybějící sítě proti hmyzu na oknech, které musely zůstat zavřené. Na skle zlostně bzučela velká moucha.

Slečna Polly mouchu plácla, trochu zvedla okno, vyhodila ji na ulici a rám opět pevně zavřela. Pak si narovnala židli a opustila místnost se stejně zachmuřeným pohledem.

O chvíli později se zastavila u kuchyňských dveří.

„Nancy," řekla. „Byla jsem v pokoji slečny Pollyanny a našla jsem tam mouchu. Zřejmě někdo otevřel okno. Objednala jsem sítě proti hmyzu. Ale dokud nebudou připravené, žádám tě, aby ses ujistila, že okna v pokoji slečny Pollyanny nejsou otevřená. Moje neteř přijede zítra ve čtyři hodiny odpoledne. Chci, abyste se s ní setkali na stanici. Timothy vezme otevřený kočár a ty pojedeš s ním.

Telegram zní: *"Blond vlasy, červené kostkované bavlněné šaty a slaměný klobouk."* K tomu nemám co dodat. Ale myslím, že ji stejně poznáte."

„Dobře, madam, ale… vy…"

I přes Nancyno neurčité mumlání slečna Polly dokonale chápala, co tím myslela.

„Ne," namítla ostře, „nepůjdu. Není to potřeba. Doufám, že jsi vše pochopila?"

Slečna Polly se otočila a vyšla z kuchyně s pocitem splněné povinnosti. Podle jejího názoru byly přípravy na příjezd její neteře dokončeny tím nejlepším možným způsobem.

Sotva odešla z kuchyně, když Nancy, která v té době žehlila, silně zatlačila žehličku do ručníku.

„Blond vlasy, červené kostkované bavlněné šaty a slaměný klobouk. Nemohu k tomu nic dodat. Ale myslím, že ji stejně poznáte," napodobila svou paní domu. „Na vašem místě bych se styděla, slečno Polly. Kdyby moje jediná neteř za mnou cestovala přes celý kontinent a já o ní skoro nic nevěděla a ani bych se s ní nechtěla setkat! Jaká škoda! To je to, co řeknu: hanba!"

A Nancy, zcela rozzuřená, ještě dlouho drtila nevinné ručníky díky svému rozhořčení.

Následujícího dne, Timothy a Nancy opustili dům v otevřeném kočáru. Timothy byl syn starého Toma a ve městě se často říkalo, že pokud byl starý Tom pravou rukou slečny Polly, Timothy byl její levou. Byl to dobromyslný mladý muž mimořádně atraktivního vzhledu. Přestože Nancy pracovala pro slečnu Polly teprve krátce, s Timothym se již stali přáteli a vesele si povídali, kdykoli se potkali. Nyní však byla Nancy svěřenou misí tak zkroušená, že nemohla ani mluvit a k Timothyho překvapení téměř celou cestu na nádraží

mlčeli. Když se tam konečně dostali, Nancy vyskočila z kočáru a spěchala na plošinu. “Blond vlasy, bavlněné šaty s červeným kostkováním a slaměný klobouk,” opakovala si stále pro sebe a znovu a znovu se snažila představit si, jaká Pollyanna asi bude.

Timothy dohonil Nancy už na nástupišti.

„Víš,“ řekla mu Nancy, „nejlepší by bylo, aby Pollyanna byla tichá a rozumná a nepouštěla nože na podlahu nebo nebouchala dveřmi.“

„Nevím, co se s námi všemi stane, když se ukáže, že je jiná,“ odpověděl Timothy se smíchem „Představ si, Nancy, slečnu Polly a tvrdohlavé dítě pod jednou střechou! Ó!“ vykřikl náhle. „Vlak se již blíží! Slyšíš píšťalku?“

„Víš, Timothy, myslím, že je od ní hrozné, že mě sem poslala!“ vyhrkla Nancy a běžela na druhý konec nástupiště. Myslela si, že odtud bude moci lépe vidět cestující, kteří vystoupí z vlaku na jejich malém nádraží.

Brzy ji Nancy uviděla. Dva světlé copánky, obličej pokrytý pihami, oči napjatě něco hledají… A k tomu všemu červené kostkované šaty a slaměný klobouk. No, samozřejmě, že je to Pollyanna!

Nancy nějakou dobu zůstala tam, kde byla. Potřebovala, aby se jí netřásla kolena. Když trochu překonala své vzrušení, přistoupila k dívce.

„Jsi slečna Pollyanna?“ zeptala se. V příštím okamžiku se jí kolem krku sevřely dvě paže v kostkovaných rukávech a Nancy se v objetí málem udusila.

„Oh! Jsem moc ráda! Tak ráda vás vidím!“ zakřičela Pollyanna přímo do ucha Nancy. „No, samozřejmě, já jsem Pollyanna! Jsem tak

ráda, že jste mi přišla naproti! O tomhle jsem tolik snila!“

„Snila jsi?“ zeptala se znovu Nancy, zcela ohromená tímto prohlášením. Absolutně nechápala, jak Pollyanna nejen věděla o její existenci, ale dokonce snila o tom, že se s ní setká?

„Snila jsi?“ zeptala se Nancy podruhé a snažila se vrátit klobouk na místo.

„No, ano. Celou dobu, co jsem sem jela, jsem si snažila představit si, jaká jste!“ zvolala dívka. A postavila se na špičky a začala pečlivě zkoumat Nancy. „A teď vás vidím! Už vím, jak vypadáte! Jsem ráda, že jste taková!“

Nancy kvůli trapnosti nevěděla, co si se sebou počít. Ale pak k nim přišel Timothy a cítila se o něco lépe.

„A tohle je náš Timothy,“ zamumlala sotva slyšitelně. „Máš kufr, Pollyanno?“

„No, ano, je,“ odpověděla dívka důležitě. „Jedna dáma mi ho koupila. Úplně nový kufr. Není to od ni moc štědré? Vždyť oni opravdu chtěli koupit koberec do kostela! Samozřejmě nevím, jaký se dá koupit červený koberec místo kufru, ale myslím, že na půl oltáře by to stačilo. Myslíte si to také? Mám tento malý kousek papíru v tašce. Pan Grey řekl, že toto je účtenka a já bych vám ji měla dát a dostanete můj kufr. Pan Grey je manžel paní Grayové. Jsou to příbuzní manželky pastora Carra. Cestovali jsme spolu z Dálného západu. Víte, jsou to prostě okouzlující lidé. A tady je účtenka!“ zvolala a vytáhla z tašky kus papíru.

V tu chvíli se Nancy instinktivně nadechla. Jen cítila, že to někdo musí udělat po tak dlouhém proslovu. Pak se kradmo podívala na Timothyho. Ale on se odvrátil.

Pak dostali Pollyannin kufr a šli tam, kde nechali kočár. Kufr byl umístěn dozadu a Pollyanna se vmáčkla do sedadla mezi Nancy a Timothyho. Zatímco se všichni usazovali, Pollyanna neustále něco povídala nebo se vyptávala. Nancy zprvu dokázala odpovědět, ale brzy si zoufala a vyčerpáním zmlkla.

„Jak je tu krásně!“ zaštěbetala Pollyanna. „Je to daleko? Moc ráda jezdím v kočáru! Ale pokud to nebude daleko, nebudu toho ani moc litovat, protože budu moc ráda, když uvidím, kam až se dostaneme. Ach, jaká krásná ulice! Věděla jsem, že je to tady moc krásné! Můj tatínek mi řekl…“

Při této větě se jí sevřela křeč v krku a zmlkla. Nancy se na ni podívala a viděla v jejích očích slzy. Ale o vteřinu později se Pollyanna zcela znovu ovládla a začala klábosit s novou silou: „Tatínek mi řekl o vašem městě a paní Grayová řekla, že bych vám měla vysvětlit, proč mám na sobě červené kostkované šaty. Řekla, že vám to může připadat divné. Ale mezi nejnovějšími dary pro misi nebyly jediné černé šaty. Byl tam jen vršek černých sametových šatů. Ale manželka pastora Carra řekla, že to pro mě není vůbec dobré a navíc jsou ošoupané na loktech a v záhybech. Když to viděli, Ladies' Aid mi chtěli koupit černé šaty a klobouk, ale druzí od nich se rozhodli utratit peníze za červený koberec do kostela a paní Whiteová řekla, že by to možná bylo lepší. Říká, že nemá ráda děti v černých šatech. To znamená, že to nejsou děti, které nemá ráda, ale jen když jsou oblečené v černém oblečení…“

Pollyanna zalapala po dechu. Nancy využila pauzy a řekla: „No, podle mého názoru na barvě šatů nezáleží.“

„Jsem ráda, že to vidíte stejně jako já,“ řekla Pollyanna a znovu se jí stáhlo hrdlo. „Samozřejmě,“ dodala smutně, „bylo pro mě

mnohem těžší být šťastná v černém oblečení…“

„Radovat se?!“ vykřikla Nancy. Pollyannina slova ji tak vyděsila, že ji ani nenechala domluvit.

„No, ano, jsem ráda,“ pokračovala klidně Pollyanna, „jsem ráda, že můj otec je teď v nebi. Nyní je s matkou a ostatními dětmi. Sám mi řekl, že bych měla být šťastná. Ale stejně je pro mě velmi těžké být šťastná. I přes ty červené šaty. Máma a ostatní děti tam mají Boha a anděly, ale mně nezbyl nikdo kromě Ženské pomoci. Ale teď jsem si jistá, že to pro mě bude jednodušší. Zatím mám vás, teto Polly! Jsem tak ráda, že vás mám!“

Zde sympatie, s nimiž Nancy naslouchala malému nešťastnému stvoření, vystřídala hrůza.

„Milá Pollyanno! Mýlíš se! Nejsem tvoje teta Polly. Jsem Nancy.“

„Vy nejste teta Polly?“ zašeptala dívka zmateně.

„Ne, já jsem Nancy. Nikdy jsem si nemyslela, že by si mě někdo mohl splést s tvojí tetou. Nemáme nic společného.“

Timothy se tiše zasmál, ale Nancy byla tímto velmi rozrušená a neměla náladu na žerty.

„Ale kdo potom jste?“ zeptala se Pollyanna. „Vůbec nevypadáte jako někdo z Women’s Aid.“

Timothy se už nedokázal udržet a vyprskl smíchy.

„Jsem Nancy. Služka slečny Polly. Dělám všechny domácí práce kromě praní a žehlení velkých kusů prádla. To má na starost paní Durginová.“

„Je tu vůbec teta Polly?“ zeptala se dívka úzkostlivě.

„Ach, o tom nemusíš pochybovat,“ ujistil ji Timothy. „Samozřejmě, že existuje!“ Pollyanna se okamžitě uklidnila.

„No, pak je to v pořádku," řekla vesele.

Minutu jeli mlčky. Pak Pollyanna znovu promluvila: „Vlastně jsem ráda, že se se mnou nepřišla setkat. Protože tehdy bych ji už poznala, ale teď ji ještě neznám. A pak, teď mám vás."

Nancy se začervenala. Timothy se k ní okamžitě otočil.

„Jaký pěkný kompliment ti ta mladá dáma složila!" vykřikl a usmál se. „Být tebou, poděkoval bych jí. Proč mlčíš, Nancy?"

„Zrovna jsem myslela na slečnu Polly," odpověděla Nancy úplně v rozpacích.

„Taky na ni myslím," připojila se Pollyanna vesele. „Moc se na ní těším! Víte, je to moje jediná teta a tak dlouho jsem ani nevěděla, že nějakou mám. A pak mi o ní táta řekl. Řekl, že žije v krásném domě na vrcholu kopce."

„To je pravda," odpověděla Nancy. „Podívej. Vidíš ten velký bílý dům se zelenými okenicemi támhle?"

„Oh, jak roztomilé! A kolem je tolik stromů a trávy! Tolik zeleně najednou jsem ještě neviděla! Nancy, je moje teta Polly bohatá?" zeptala se Pollyanna.

„Ano, slečno."

„Oh, jsem tak ráda! Musí to být tak skvělé mít spoustu peněz! Nikdy jsme neměli moc peněz! A nikdo z mých přátel také nemá. Bohatí lidé mají v každém pokoji koberec a v neděli jedí zmrzlinu. Jí teta Polly v neděli zmrzlinu?"

Nancy zavrtěla hlavou. Pokusila si představit tetu Polly, jak jí v neděli zmrzlinu, a začala se smát. Rty se jí chvěly a ona a Timothy si vyměnili potutelné pohledy.

„Ne, slečinko, tvoje teta asi nemá ráda zmrzlinu. Alespoň já jsem nikdy nic takového na jejím stole neviděla."

Pollyannin obličej se překvapením prodloužil.

„Oh, ona ji nemá ráda? To je škoda! Nedokážu si představit, jak nemůže milovat zmrzlinu? Ale, aspoň můžu být ráda, že mě s ní nebude bolet břicho. U paní Whiteové jsem snědla tolik zmrzliny, že mě potom často bolelo břicho. Má teta Polly nějaké koberce?“

„Jsou tam koberce,“ potvrdila Nancy.

„V každé místnosti?“

„No, skoro v každé,“ odpověděla Nancy a najednou se zamračila. Vzpomněla si na malou místnost v podkroví, kde rozhodně nebyl koberec.

„Oh, jsem tak ráda!“ vykřikla Pollyanna. „Moc se mi líbí koberce. My jsme je neměli. Pouze dva velmi malé. Přišli k nám z charitativních darů. Jeden byl plný inkoustových skvrn. Paní Whiteová měla na stěnách obrazy. Takové krásné malby! Měli na kolenou holčičky, kotě, jehňata a lva. Samozřejmě nebyli všichni spolu, ale každý zvlášť. Je to Bible, která říká, že lev a jehňata budou jednoho dne spolu, ale na obrazech paní Whiteové jsou zatím všichni odděleni. Myslím, že je nemožné nemilovat krásné obrazy, že?“

„Já… já nevím,“ odpověděla Nancy třesoucím se hlasem.

„A já opravdu miluji obrazy,“ pokračovala dívka. „Neměli jsme doma žádné obrazy, protože jsou mezi dary velmi vzácné. Jen jednou jsme dostali dva. Jeden se ale ukázal být tak dobrý, že ho táta prodal a koupil mi holínky. A ten druhý byl tak sešlý, že se rám okamžitě rozpadl, než ho vůbec stihli pověsit na zeď. Tolik jsem brečela… A teď jsem dokonce ráda, že jsme neměli krásné věci. Protože teď se mi budou víc líbit ty, které má teta Polly. Koneckonců, neměla jsem čas si na ně zvyknout. Je to jako najít

nové, barevné stuhy v darech poté, co byly darovány pouze ty vybledlé. Oh, to je prostě úžasně krásný dům!“ prudce změnila téma, protože právě v tu chvíli se Timothy otočil k Domu na kopci.

Když konečně zastavili a Timothy začal odvazovat kufr, Nancy k němu přišla a tiše zašeptala: „Ani se neopovažuj zmínit, že tady končíš, Timothy Durgine.“

„Odejít? V žádném případě na světě!“ zašeptal vášnivě mladík a vesele se smál. „Teď mě odsud nemůže nikdo odtáhnout ani silou. S touhle holkou to tady bude větší zábava než ve filmech.“

„Ty se chceš jen bavit!“ Nancy byla rozhořčená. „Ale myslím, že chudinka to bude mít těžké, až začne žít se svou tetou. Obávám se, že bez spolehlivého ochránce se neobejde. Pokud je to tak, ochráním ji,“ řekla pevně.

Pak vystoupila k Pollyanně, vzala ji za ruku a odhodlaně vykročila po širokých schodech.

4. MALÝ POKOJ V PODKROVÍ

Když slečna Polly uviděla svou neteř, nevyskočila ze židle a nespěchala jí naproti. A přesto, ke cti, že jakmile se Nancy a dívka objevily ve dveřích salonu, milostivě vzhlédla od své knihy a dokonce natáhla ruku k Pollyanně, jejíž každý prst nyní vypadal tak důležitě, jako by ztělesňoval "velmi vyvinutý smysl pro povinnost".

„No, jaká byla cesta, Pollyanno?"

Slečna Polly neměla čas říct víc, protože Pollyanna přeletěla místnost, klekla si na kolena a objala svou tetu.

„Ach, teto Polly, teto Polly! Jak jsem ráda, že jste mi dovolila přijet a bydlet s vámi," řekla a vzlykala. „Ani si nedokážete představit, jak je to skvělé! Koneckonců, teď mám vás a Nancy a po tátově smrti mi zbyla jen Women's Aid!"

„Docela ti věřím, i když nemám tu čest znát tuto ženskou pomoc," poznamenala suše slečna Polly a snažila se vymanit z houževnatého objetí své neteře.

„Nancy, už tě nepotřebuji," pokračovala a věnovala služce ledový pohled. „A ty, Pollyanno, žádám tě, aby ses chovala rozumně. Vstaň, prosím, neměla jsem čas si tě pořádně prohlédnout."

Pollyanna se nervózně zasmála a okamžitě vyskočila na nohy.

„No, ano, nikdy jste mě neviděla, teto," štěbetala, „ale není na mě nic zvláštního. Můj obličej je celý pokrytý pihami… Ještě vám musím vysvětlit ty kostkované šaty a černý top. Už jsem řekla Nancy, jak řekl táta…"

„Ano, drahá," přerušila ji teta Polly. „Nezáleží mi na tom, co řekl tvůj otec. Předpokládám, že máš kufr?"

„No, samozřejmě, teto Polly. Mám nádherný kufr. Women's Aid mi ho daly. Pravda, je téměř prázdný a mých věcí je tam velmi málo. Vidíte, mezi nejnovějšími dary nebylo téměř žádné oblečení pro dívky. Ale v kufru jsou tátovy knihy. Paní Whiteová se rozhodla, že bych je měla vzít s sebou. Můj táta…"

„Pollyanno," přerušila ji slečna znovu a její hlas byl ostřejší než předtím. „Myslím, že by bylo lepší, kdybys to hned pochopila. Nechci, aby jsi přede mnou mluvila o svém otci. Žádám tě, abys to už v budoucnu nedělala."

Dívka se křečovitě nadechla.

„Ale, teto Polly, pak chcete… chcete…"

„Teď půjdeme nahoru do tvého pokoje," využila pauzy slečna Polly. „Myslím, že tvůj kufr už tam je. Před odjezdem jsem Timothymu řekla, aby si hned vyzvedl tvoje zavazadla, pokud vůbec nějaké máš. Následuj mě, Pollyanno."

Pollyanna poslušně klusala za tetou. Jen stěží se udržela, aby nepropukla v pláč, a v očích měla slzy. O vteřinu později však znovu hrdě zvedla hlavu. "Přesto jsem ráda, že mi teta zakázala mluvit o tátovi," pomyslela si. „Asi by pro mě bylo jednodušší, kdybych o něm přestala mluvit. Možná proto mi to teta zakázala?" Poté, co se

tak přesvědčila, že teta Polly nehledí jen na své vlastní dobro, Pollyanna si setřela slzy a začala se zvědavě rozhlížet kolem sebe.

Vyšplhali po schodech do druhého patra. Teta Polly šla napřed a její vznešený krok doprovázel šustění její hedvábné sukně. V dálce za tetou Polly byly vidět otevřené dveře a Pollyanna si stačila všimnout světlých koberců na podlaze a saténově potaženého nábytku. Koberec na schodech byl pod Pollyanninýma nohama pružný, měkký a měl barvu lesního mechu, stěny lemovaly obrazy v masivních zlacených rámech a krajkovými závěsy proudilo oslnivé sluneční světlo.

„Ach, teto Polly, teto Polly!“ zašeptala dívka nadšeně. „Jaký úžasný dům máte! Musíte být velmi šťastná, že jste tak bohatá.“

„Pollyanno!“ zvolala teta rozhořčeně a prudce se otočila ke své neteři. „Ty mě prostě děsíš! Jak jsi na to vůbec přišla?“

„Ale co jsem řekla?“ zeptala se dívka, která opravdu netušila, co její teta na jejích slovech pohoršovalo. „Nejste ráda, teto Polly?“

„Samozřejmě, že ne, Pollyanno. Doufám, že nikdy neupadnu do hříchu pýchy v takové míře. Jak mohu být hrdá na to, co mi Bůh dal? A pamatuj, má drahá, to poslední, co bys měla udělat, je být hrdá na své bohatství,“ řekla ctihodná dáma s vážným pohledem.

Pak se otočila a pokračovala v cestě. Prošli halou a došli ke dveřím, které vedly na další schodiště. Slečna Polly si ještě jednou gratulovala ke svému moudrému rozhodnutí. Svou neteř původně umístila na půdu ze dvou důvodů: chtěla se co nejvíce distancovat od dětské společnosti a zároveň chránit bohaté vybavení: slyšela, jak špatně se děti chovají k dobrým věcem. Ale poté, co Pollyanna projevila zájem o luxus, slečna Polly usoudila, že měla dvojnásobnou

pravdu a asketické zařízení skromného podkrovního obydlí "uchrání dívku před zhoubnou marnivostí".

Pollyanna se snažila, jak jen mohla držet krok se svou tetou, její velké modré oči stále dokázaly zachytit mnoho nádherných detailů a dům se jí líbil čím dál víc. Se zatajeným dechem čekala, které z těchto dveří povedou do jejího pokoje. Skoro si to dokázala představit – plný koberců, obrazů, s krásnými závěsy na oknech. Pokoj, který bude patřit jen jí! A pak se teta Polly konečně zastavila přede dveřmi.

Za dveřmi bylo další schodiště. Ale k Pollyannině jistému zklamání tu nebylo nic zajímavého. Kolem dokola holé stěny. Schody je vyvedly na soumrakovou plošinu, v jejíchž rozích se střecha dotýkala podlahy. Bylo tam vidět nespočet truhlic a beden.

Vzduch byl tak blízko, že Pollyanna instinktivně zvedla hlavu výš. Po několika krocích teta otevřela další dveře.

„Tady je tvůj pokoj, Pollyanno," řekla. „A tvůj kufr už je tady. Máš s sebou klíč?"

Pollyanna, aniž by spustila vyděšené oči ze své tety, tiše přikývla. Teta se zamračila: „Když se tě na něco zeptám, Pollyanno, chtěla bych, abys na to odpověděla nahlas, místo abys jen přikyvovala."

„Ano, teto Polly. Klíč mám u sebe."

„To je jiná věc, má drahá. Myslím, že tady najdeš všechno, co potřebuješ," dodala a s potěšením si prohlížela čisté ručníky na věšáku a plný džbán na umyvadle. „Pošlu Nancy. Pomůže ti vybalit věci. Večeře je v šest hodin," řekla slečna Polly a odešla z pokoje dolů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pollyanna*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.